

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด  
เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

## ทอง ๑๐ ตันเอาให้ได้

ก่อนจ้งหัน

พวกเราน้ำคลองหน้าวัด ที่นี้ให้หยุดนะ ปลาอยู่ในน้ำจะตายกันหมดแล้ว น้ำมีน้อยมากแล้ว อย่าสูบน้ำขึ้นมตั้งแต่บัดนี้ต่อไปถ้าฝนไม่ตกเพิ่มอีก เราเดินไปดูเมื่อเช้านี้ น้ำลดลงมากทีเดียว อย่าสูบน้ำขึ้นนะ หน้าศาลาที่ปรนปรือมันอะไรนักหนา ก็วันค่อยรดก็ได้ นี่เห็นแะ ๆ ตลอดเวลา แล้วไปดูน้ำที่หน้าวัดเราเนี่ย ไม่มีน้ำให้ปลาอยู่นะ ให้หยุด ถ้าฝนไม่ตกเพิ่มอีกอย่าสูบน้ำขึ้นนะ

หลังจ้งหัน

วัดป่าแก้วได้ทองคำ ๑๖ กิโล ๒ บาท ๔๘ สตางค์ ไม่ใช่เล่นเหมือนกัน ระยะเวลาที่รู้สึกว่า ทองคำเราขึ้นเร็วขึ้นโดยลำดับ เพราะเวลานี้เราเร่งเครื่องแล้ว เร่งเครื่องใส่จุดที่หมาย ที่นี้จะให้เข้าจุดนั้นละที่นี้ ๑๐ ตัน ให้เข้าจุดนั้น เป็นเครื่องหมายแห่งชาติไทยของเราอยู่ใน ๑๐ ตัน ที่ช่วยชาติในคราวนี้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาทีเดียว ยังไม่เคยมีในเมืองไทยของเราที่ช่วยชาติหนักขนาดนี้ มีทั้งชาติทั้งศาสนาเข้าประดังกัน จะทำชาติไทยของเราให้จมได้โดยไม่อาจสงสัย นี่เราก็ได้ช่วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็ฟื้นขึ้นมา ๆ เรื่องชาติค่อยคลี่คลายเข้าไป ศาสนาก็จะเริ่มคลี่คลายออกไปเวลานี้ ไปในทางที่ดี ด้วยการแก้ไขดัดแปลงกันทั่วประเทศนั้นแหละแล้วก็ค่อยดีขึ้น ทองคำเราก็เรียกว่าเป็นที่มั่นใจแล้วว่า เริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ

เวลานี้ทองคำเราทั้งหมดได้ ๕ ตัน กับ ๙๘ กิโลครึ่งแล้ว นับว่าเร็ว ตั้งแต่มอบทองคำมา ๒ เทียนนี้ เทียนทำเนียบรัฐบาลและเทียนวันที่ ๑๑ มันเร่งมาเรื่อย ๆ รู้สึกเร็วผิดปกติมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษา มานี้ดูเหมือนได้หลายกิโลนะ คิดดูซิป่าแก้วพาตเข้าไปตั้ง ๑๖ กิโลนั่นเห็นไหมล่ะ มากกว่าเพื่อน นี่ก็เริ่ม ๆ มาเรื่อย ได้มาทุกวัน บางทีก็มีพักเครื่องบ้าง

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๒ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๙ บาท ๒๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๒ ดอลลาร์ ได้ไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ เพิ่มขึ้นเรื่อย ทองคำที่ได้มาใหม่ ๓๙ กิโล ๒๘ บาท ๒๒ สตางค์ เข้าเรื่อย ๆ ทั้งทองคำทั้งดอลลาร์ สมบัติทั้งสองประเภทนี้ไม่มีการแยกแยะไปไหน พุดง่าย ๆ เต็มเม็ดเต็มหน่วยก็ว่า แม้สตางค์หนึ่ง เข้าหมดเลยไม่มีอะไรมาแตะต้องได้ เราดีเข้าเรื่อย เพราะเรารักเราสงวนมากทองคำกับดอลลาร์นี้ เพราะเป็นหัวใจของชาติไทยเรา เราจึงรักจึงสงวนและเสาะแสวงหามากที่สุด ได้เท่าไร

จึงเข้าหมด ๆ อันนี้ก็พยายามพุงและเสาะแสวงหาให้ได้ ๑๐ ตัน กะไว้แล้วนี้เป็นที่เหมาะสมกับชาติไทยของเราที่ช่วยชาติคราวนี้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย นี่เป็นเครื่องหมายของการช่วยชาติไทยเรา เวลาชาติไทยจะจมกระเทือนทั่วโลกไม่ใช่ธรรมดาเมืองไทยจะจมปี ๒๕๔๐ เราไม่ได้ลืมนะ เพราะเราร้องโอดทวยตรงนั้น รอลมหายใจเอือกสุดท้าวว่าจันแอะ จะลงทะเล ก็ติดขึ้นมาตั้งแต่นั้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งปี ๒๕๔๕ นี้รู้สึกว่าเป็นที่ภูมิใจแหละที่นี้ ภูมิใจเป็นลำดับลำดับ

เงินที่เราติดหนี้เขาหลายแสนล้านดอลลาร์ นั่นละที่จะตัดลมหายใจของคนไทยทั้งประเทศในจุดสุดท้ายลงทะเล แล้วฟื้นขึ้นมา เวลานี้ก็เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว ที่ติดหนี้เขาตั้งหลายแสนล้านท่วมแล้วเวลานี้ ยังท่วมไปอีกปีหน้า นี่ไม่ออกมาจากพี่น้องชาวไทยเราจะออกมาจากใคร พูดแล้วมันสลดสังเวชนะเรา พี่น้องชาวไทยหาเงินกันทั่วประเทศอยากจะพูดว่าทุกตัวเลขไปที่หาเงินเข้าส่วนรวม ครั้นเวลาเข้าส่วนรวมแล้วมีใครคนมางาบไปจนจะไม่มีเหลือ อยากจะพูดอย่างนั้นนะ เพราะมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ จนกระทั่งถึงเราร้องโอดทวยเลยนะ กินหมดไม่กินคน เอาสมบัติพี่น้องชาวไทยไปกินกันหมด แล้วจะเอาเมืองไทยให้จมลงในขณะนั้นด้วย ไม่ใช่กินธรรมดา กินด้วยให้จมด้วยเรากระเทือนใจมากทีเดียวจุดนี้นะ

ไม่กี่คนก็ฟังซิ เเท่านี้ก็เข้าใจไม่ใช่หรือ กินดับกินปอดกลืนประเทศชาติลงทะเลไปจะมีกี่คน ประชาชนมอบความไว้วางใจให้ พอมอบความไว้วางใจให้พวกนี้เข้าทำงานมันก็เหมือนปล่อยหมาเข้าถ่านเข้าใจไหม ปล่อยหมาเข้าถ่าน เป็นอย่างนั้น จนจะไม่มีเหลือชาติไทยเรา นี่ก็เริ่มฟื้นขึ้นมา เป็นที่แน่ใจก็คือว่าการติดหนี้เข้าหมดปัญหาไปแล้วที่รุนแรงมากที่สุดคือการติดหนี้ติดสินเขา ถึงขนาดเอาชาติไทยทั้งชาติเป็นตัวประกัน ถ้าไม่ได้ให้เขาก็ต้องลงทะเลหมดเลย นี่ได้แล้ว เราฟื้นแล้ว เราจึงพยายามให้ได้สัก ๑๐ ตัน เพื่อเป็นเครื่องหมายของการช่วยชาติของพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย ซึ่งเวลาจะล่มจมนี้กระเทือนทั่วประเทศทั่วโลก ไม่ใช่ธรรมดา เมืองไทยกำลังจะจม ๆ จะจมลงทะเลหลวง

แล้วเมืองไทยนี้ตั้งเป็นเมืองไทยมาสักกี่ปี พ่อแม่ปู่ย่าตายายบรรพบุรุษพาถ่อพาพายพาตะเกียกตะกายมา ประคองตัวมาได้ถึงพวกเรานี้ แล้วอยู่ ๆ พวกเราทั้งหมดก็จะพากันจมทั้งหมด แล้วเอาบรรพบุรุษท่านให้จมไปด้วยมืออย่างเธอ ประคองตัวไปไม่ได้ บรรดาบรรพบุรุษท่านพาประคองตัวมา ๆ แล้วมาถึงพวกเรา ๖๒ ล้านคนนี่ประคองไม่ได้ จะพากันจม นี่ชิมันน่าทุเรศเอามากนะ แล้วในขณะเดียวกันก็น่าชม แน่ะ ถึงขนาดที่จะจมยังฟื้นขึ้นมาได้ พอรู้เนื้อรู้ตัวแล้วฟื้นขึ้นมาได้ ก็ใคร ก็ลูกหลานไทยนั่นแหละที่ฟื้นตัวขึ้นมาจะเป็นใครไป เพราะฉะนั้นให้พากันจำเอาไว้ข้อนี้ ให้มีความเช็ดหลาบด้วยพอฟื้นขึ้นมาแล้วจะนอนใจไม่ได้ละ นี่เป็นบทเรียนอย่างใหญ่หลวงมากทีเดียว

จากนั้นมาแล้วเมื่อพอพุงได้แล้ว การที่จะเก็บจะรักษาจะพยายามหามา และการจับจ่าย ต้องอยู่ในความจำเป็นของทุกคน ๆ ในเมืองไทยเรา จะต้องดูแลสมบัติต่าง ๆ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบอยู่ มีมากมีน้อยเวลาจะใช้จ่ายชนิดไหนให้พิจารณาให้ดี อย่าใช้แบบสุร่ยสุร่าย นี่เรียกว่ารักษาด้วยดี จ่ายด้วยดี มีมากมีน้อยให้คำนึงคำนวณถึงความได้ ความเสีย ซึ่งจะจมทั้งประเทศนะถ้าเสียไป คนนั้นก็ทำให้เสีย คนนี้ก็เลอะ ๆ เทอะ ๆ สุดท้ายเลอะไปหมดทั้งชาติ จมได้หมดทั้งชาติ ในขณะเดียวกันต่างคนต่างพยายามรักษา ถือบทเรียนอันนี้ที่ชาติไทยของเราจะจมทั้งชาตินี้มาเป็นบทเรียนเข้าสู่หัวใจทุกคน ที่นี้ฟัดเนื้อฟัดตัวประหยัดมัยยัสต์ การอยู่การกินการใช้การสอยอย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเกินเขตเกินแดน โดยไม่ได้คิดเลยว่าเมืองไทยมีคุณค่าขนาดไหน ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมมีคุณค่าอะไร ทำไมถึงกลับให้มันมีคุณค่าถึงขนาดเอาเมืองไทยให้จมด้วยความฟุ้งเฟ้อนี้ มีอย่างเหอ เอามาเทียบกันทันทีซี

เมืองไทยเรามีคุณค่าขนาดไหน การจับจ่ายใช้สอยเพื่อจะหนุนเมืองไทย ไม่ใช่เพื่อจะให้เมืองไทยล่มจม จึงต้องประหยัดมัยยัสต์กันทุกคน ให้ระวังสิ่งเหล่านี้ ถ้าต่างคนต่างเอาใจใส่ในการเก็บรักษาและการเสาะแสวงหาแล้ว ก็เรียกว่าเป็นการฟื้นเมืองไทยเราไปในตัว ๆ นะ แล้วยังเป็นนิสัยสันดานอันดีงามฝังลึก ๆ ไม่เป็นคนลืมนั่นลืมตัว ลูกเต้าหลานเหลนเกิดขึ้นมาก็ถือพ่อแม่เป็นคติตัวอย่าง พ่อแม่พาประหยัดมัยยัสต์ พ่อแม่พามีขอบเขต ลูกเต้าหลานเหลนก็เดินตามขอบเขตแล้วก็ดีไปเรื่อย ๆ ลูกใครหลานใครมีแต่คนดี มีแต่คนประหยัดมัยยัสต์แล้วดีหมด นั่น ให้พิจารณาให้ดีนะ

ไอ้ เรากระเทือนมากคราวนี้เราพูดจริง ๆ กระเทือนมากจริง ๆ ถึงขนาดร้องไห้อีกทีวนะ เราบวชมาเท่าไรเราไม่เคยร้องไห้อีก เพราะเราไม่เคยได้เกี่ยวข้องกับโลก สงสารชาติบ้านเมือง เขาเป็นหน้าที่ของเขาไป หน้าที่ของเรามีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม ปฏิบัติตนแล้วแนะนำสั่งสอนประชาชน เพื่อเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม ๆ เราคิดไปทางนั้น จิตใจมันก็ฝังไปทางนั้นเลยไม่ออกไปข้างนอก ไอ้เรารู้ ๆ บ้านเมืองเป็นยังงี้ ๆ รู้รัฐบาลไหนตั้งขึ้นมานี้รู้ทุกระยะ ๆ รัฐบาลไหนเป็นยังงี้ ๆ ตั้งรัฐบาลชุดไหนเป็นยังงี้ ๆ รู้มาตลอดทุกรัฐบาลนั้นแหละที่ตั้งขึ้นมา ๆ ในเวลาเรามาบวชเป็นพระมาปฏิบัติตัวนี้ รู้หนักเข้า ๆ จนกระทั่งวาระสุดท้ายนี้ถึงขนาดร้องไห้อีก เราเคยคิดเมื่อไร เพราะกระเทือนหนัก กระเทือนคนทั่วประเทศไทย

เราอยู่จุดศูนย์กลางแห่งประเทศไทย เพราะเราเป็นลูกหลานไทยจะว่าไง ไม่กระเทือนจุดกลางจะกระเทือนจุดไหน เมื่อกระเทือนนี้มันก็ร้องไห้อีกละซี กระเทือนเอาหนัก อันนี้เราจะลืมไม่ได้ละ อะไรก็ตามเราถ้าลงได้ถึงใจแล้วไม่มีวันลืมเลย ฝังลึกมาก เพราะไม่ใช่นิสัยโยกเยกคลอนแคลน เราไม่เป็นอย่างนั้น ว่าอะไรลงอะไรลงจริง ไม่ลง

ไม่ลง ถ้าหากว่าไม่ลงแล้วไม่ลงจริง ๆ คอขาด ๆ ไปเลยไม่ยอมลง ถ้าลงแล้วหมอบเลย คือเอาเหตุเอาผลเป็นเครื่องบังคับกัน ลงหรือไม่ลงอยู่กับเหตุผล ไม่ใช่อยู่กับทฐิมานะ

เขามาเล่าให้ฟัง ลูกศิษย์นั่งอยู่ที่นี่ ที่เป็นต้นเหตุมหาเหตุที่แรกนะ พุดทางไหนมา มีแต่เรื่องเมืองไทยจะจม ๆ พุดแขนงใดสมบัติเงินทอง มีแต่เขามากินดับเมืองไทย ๆ ไม่ว่าส่วนย่อยส่วนใหญ่ ตกลงก็เข้าไปถึงติดหนี้เขาหลายแสนล้านดอลลาร์ นี่ที่กระเทือนมากนะ โอ้โฮย เงินตั้งหลายแสนล้านดอลลาร์ ไม่ใช่หลายแสนล้านบาทนะ จะมีปัญหาอะไรไปใช้หนี้เขา เวลานี้เรารอแต่จะจมเท่านั้นว่างั้น นี่บรรดาลูกศิษย์ที่มาจากภายในรู้เรื่องราวเหล่านี้ได้ตีมาพุดให้ฟัง พุดด้วยความสัตย์ความจริงซึ่งเป็นที่เชื่อถือได้ ฟังอะไรก็ปั่นมันก็เข้าถึงใจปั๊บ ๆ ผงลิก ๆ ลงไป จนกระทั่งถึงหลายแสนล้านดอลลาร์นะ เราคิด ใครจะมีสติปัญญามาจากไหน เงินตั้งหลายแสนล้านดอลลาร์ แล้วก็ยังมีตบท้ายด้วยว่า ถ้าเขามาเอาเมื่อไรก็ได้ เมื่อไม่มีเงินให้เขาแล้วเมืองไทยนี้เป็นบ่อขยะหมดทั้งประเทศ อู๊ย ยิ่งกระเทือนมากนะ

เขาก็ไม่ได้ว่าอะไรแหละติดหนี้เขาก็ธรรมดา แต่เราผู้ติดหนี้เขาชิมันหนักหน่วง ถ่วงหัวใจขนาดไหน มันอดคิดไม่ได้ เผื่อเขามาเอาเมื่อไรมันก็จมเมื่อนั้น ไม่มีอะไรคัดค้านต้านทาน ไม่เหมือนรบข้าศึกกัน รบข้าศึกการจะรบกันแต่ละครั้ง ๆ มีเหตุมีผลดันปลายมายังไง ใครผิดใครถูกว่ามา จะมาบอกเอาเฉย ๆ นี่ แม้เมืองเท่ากำปั้นนี้บอกเขาไม่ได้นะ เท่ากำปั้นต้นเหตุมันจะเอาฟ้าดินถล่มได้ เพราะมาบีบบี้สีไฟกัน มากลั่นกันสด ๆ ร้อน ๆ แล้วเมืองรอบด้านมันก็เห็นใจกันละซีไซ้ใหม่ ใครเป็นฝ่ายผิด นั้น เมื่อใครเป็นฝ่ายผิดก็ติดตามฝ่ายผิด ผู้น้อยถูกผู้น้อยก็ใหญ่ขึ้นทันที เป็นต้นเหตุที่จะขยี้ขยำคนผิด แต่ส่วนที่จะมาสูบเอาว้างเจ็เลยนะ เอาชาติไทยทั้งชาติเป็นบ่อขยะทั้งประเทศด้วยการติดหนี้เข้านี้มันหาที่ค้านไม่ได้ เขาบอกเขาเป็นนายหนี้เท่านั้น เห็นไหมล่ะ จะว่าเขาผิดเขามาบุกกรุกเราได้ยังไง ตรงนี้ตรงที่เรา โอ๊ย เขามาเอาเมื่อไรก็ตายเลย ๆ เพราะไม่มีทางออก

ถ้าอยู่ธรรมดาอย่างนี้เมืองไหนก็เมืองเถอะนะ ใหญ่ขนาดไหนก็ใหญ่ เช่นอย่างอยู่ ๆ มาบุกเมืองไทยปึงอย่างนี้นะ เมืองไทยจะเป็นต้นเหตุให้ฟ้าดินถล่มกันทั่วดินแดน นั้นนะ เพราะเหตุผลมันจะวิ่งเข้ามาทันที เป็นเพราะเหตุไรเมืองไทยถึงถูกบุก บุกเพราะเหตุไร เมืองไทยดี ๆ อยู่แล้วบุกเพราะเหตุใด ใครเป็นผู้บุกมาเพราะเหตุไร ผู้นั้นผิด มันก็รู้มันกัน นั้นเรื่องราวมันมีทิศทางต่อสู้อยู่ แต่การติดหนี้เขานี้ต่อสู้อย่างไรพิจารณาซิ เขากำเมื่อไรหมดเลย นี่ที่เราร้อนใจเอามาก เพราะไม่มีทางต่อสู้อยู่ เป็นหนี้เขาจริง ๆ สมบัติของเขาเขาจะเอาเมื่อไรก็ได้ นี่เขาเรียกสงครามเศรษฐกิจ คือไม่ต้องใช้ปืนผาหน้าไม้อะไร กำที่เดียวหมดเลย

เพราะฉะนั้นจึงว่า เอา รัฐบาลของเรา เวลานี้เขายังไม่ทำ อยู่ในอุ้งเล็บของเขา เขากำเมื่อไรก็หมด เวลานี้เขายังไม่ได้ทำ เอาให้รัฐบาลออกชื่อนี้ช่งมือนี่ ก็ผ่านพ้นขึ้นมาอย่างนี้ ด้วยความตะเกียกตะกายของเราทั้งหลาย ทั้งชนเข้าก็ชนเข้า ทั้งประหัตมธยัสถ์ การซื้อการขายการสร้างสิ่งต่าง ๆ หาประมาณไม่ได้ ก็ตัดเข้ามา ๆ ลดเข้ามา ๆ เงินก็ค่อยอยู่ที่อยู่ฐานบ้าง ไหลออกไปเล็กน้อย นั่น ไม่ได้เหมือนปล่อยเลย ๆ เหมือนแต่ก่อน ทุกอย่างเช่นอย่างการปลูกสร้างต่าง ๆ นี่เต็มประเทศไทยเรา ที่ไหนมีแต่รถบรรทุกแน่นหมด เวลาจำเป็นจริง ๆ รถบรรทุกแทบจะไม่มีบนถนน ก็คือตัดออก งดงดแล้วก็เรียกว่างดการใช้จ่ายทั้งหมด ให้พยายามเก็บหอมรอมริบเรื่อยมา เวลานี้ก็ค่อยเริ่มขึ้นแล้ว การก่อสร้างที่ไหน ๆ เริ่มมีขึ้นมา การซื้อการขายค่อยขยายตัวออกไป ก็แสดงออกจากภายในของเราพอคลี่คลายได้ เนะ มันก็เห็นกันอยู่อย่างนี้จะว่าไง

มาจุดนี้แล้วเราก็อ่านอนใจ จุดที่ว่า ๑๐ ต้นนี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายเอาให้ได้นะ ให้เห็นใจหลวงตา หลวงตาสะเพื่อชาติคราวนี้สละจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา เรียกว่าคอขาดไม่เสียชีวิตเลย เมื่อเราได้ออกเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายแล้ว อะไรเข้ามาเกี่ยวข้องที่ไม่เป็นอรรถเป็นธรรมมาก็ดีมาขวาง จะพุ่งกันเลยเทียว นี่เราก็ใช้มาแล้วปฏิบัติมาแล้ว โดยธรรมเป็นสายทางเดิน ธรรมเป็นยังงี้ถูกต้องยังงี้แล้วพุ่งตามธรรม ๆ พาพี่น้องทั้งหลายดำเนินมารู้สึกว่าได้ผลมาโดยลำดับ ๆ ดังที่เห็นทั่วหน้ากันนี้แหละ นี่เรดำเนินตามธรรม

พี่น้องชาวไทยก็รักชาติ เช่นเดียวกับสัตว์ทั้งหลายเขาก็รักชาติของเขา เราเป็นคนทั้งคน ชาติไทยทั้งชาติไม่รักชาติของตนได้หรือ ต้องฟังเสียงกันและกันซี่ ด้วยความรักชาติมันก็ยอมรับกัน เมื่อยอมรับกันแล้วต่างคนก็ต่างหนุ่น มันก็ค่อยติดดินขึ้นมาอย่างนี้ แล้วก็ค่อยคลี่คลาย ๆ ออกไป ทองคำเราแต่ก่อนเคยได้ยืนเมื่อไร ว่าได้ทองคำเข้ามาในประเทศไทยเวลานี้ถึง ๕ ตันกว่าแล้ว ก็มาได้ตอนเราเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะมาเอาเมืองไทยของเราให้จม ต่างคนต่างติดดิน ได้ทองคำขึ้นมาถึง ๕ ตัน นี่ก็เป็นเครื่องหมายแห่งความอุตสาหะพยายามและความรักชาติของเรา ดอลลาร์ก็ได้ ๖ ล้านกว่า เหล่านี้มีแต่คู่แข่งกันที่จะอุ้มชาติไทยของเรา เราจึงรักสงวนมากและเสาะแสวงมาก อันนี้ไม่ให้ใครมาแตะเลย สมบัติสองประเภทนี้ไม่ให้แตะเลย เข้าจุดเดียว ๆ หมดเลย

ส่วนเงินสดก็ดังพี่น้องทั้งหลายทราบ เข้าแล้ว ๙๓๑ ล้าน คือซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวง เหลือจากนั้นก็แยกดังที่เห็นนั้นแหละ ช่วยบ้านช่วยเมือง ที่ไหนจะเป็นอวัยวะของชาติไทย นั่นแข็งนี้ขานนี้ไม่มีมือ นี่หัวนี้เท้า ต้องรับผิดชอบทั้งหมด เมื่อเป็นเช่นนั้น อวัยวะของชาติไทยเรากว้างขนาดไหน ก็เอาสมบัติเหล่านี้แหละออกไปเฉลี่ยเพื่อแผ่

เรียกว่ารับผิดชอบ เพราะฉะนั้นมันถึงไม่ได้เข้าเต็มเม็ดเต็มหน่วยแหละ ก็ไม่เห็นเฉพาะวันนี้หมอไม่มาขออะไร โอ้.หมอหมื่นเข้ามาะเวลานี้ ที่นี้แทนที่เราจะเป็นความรำคาญไม่เป็นนะ เพราะเหตุไรถึงไม่รำคาญ ก็ไม่จนตรอกจริง ๆ เขาไม่มา เราคิดแล้วนะ เช่นอย่างโน้น อุบลฯ ไกลเมื่อไร จังหวัดอุบลฯ ยังเลยไปอีกโน้น โรงพยาบาลอุตุส่าห์มา มาเมื่อสองวันนี้ก็มาโรงหนึ่ง มาอยู่เรื่อย ๆ ตั้งแต่อุบลฯมา

เรื่องอาหารการบริโภคสำหรับคนไข้ คนไข้เป็นคนจนตรอกจนมุม ต้องอาศัยผู้อื่นทั้งนั้นเลย นับแต่หมอแต่หญิงแต่ยา อาหารการบริโภคที่อยู่อาศัย คนไข้ได้มอบไว้กับหมอหมด เราก็ต้องคิดหมด เวลาเข้ามาแล้วอันดับแรกก็คือ เครื่องมือแพทย์ที่เยียวรักษารักษาโรคของเขา ที่เขามามอบชีวิตไว้กับหมอ ก็ต้องคิด เครื่องมือแพทย์เป็นยังไง ถ้าไม่มีคนไข้ที่มาจำนวนมากน้อยนี้หมดหวังด้วยกัน มีจำนวนเท่าไร หมดหวังจากเครื่องมือประเภทนี้ ๆ ถ้าเครื่องมือแต่ละประเภทไม่มี ๆ แล้วทำยังไงก็หมดหวังไปหมด นี่ละที่เราได้ตะเกียกตะกาย เพราะเหตุนี้เอง ช่วยอันดับแรกขึ้นเครื่องมือแพทย์ก่อน จากนั้นขึ้นอุปกรณ์ พกกรรพกรรพกตึกอะไรที่สร้างให้ ๆ ไปเรื่อย ๆ มันก็อยู่ในวงนั้น ๆ โรงพยาบาลไหนก็อยู่ในวงเดียวกัน จึงช่วยตลอดเวลาอย่างนี้ นี่ละเงินจำนวนนี้จึงไม่ได้เข้า

พี่น้องทั้งหลายก็เห็นไปที่ไหน บางแห่งเขาก็เขียนไว้ว่า อาคาร ญาณสัมปันโน ก็มี แต่เราบอกเลยไม่จำเป็น พกกรรพกรรพนี้แต่ก่อนเขาเขียนชื่อของเราติดรถ เราบอกแล้ว เขาก็ยังไปเขียนของเขา ครั้นต่อมารู้สึกไม่ค่อยจาง ๆ ไป ไม่ค่อยได้เห็น รอยเขียนข้างรถว่า รถหลวงตาบัวนะ เพราะเราบอกไม่จำเป็น เราไม่ได้ทำเอาชื่อเอาเสียง เราทำเพื่อผลประโยชน์แก่โลกจริง ๆ ด้วยความเมตตาของเรา เราว่าอย่างนั้น จึงไม่จำเป็นต้องมาเขียนชื่ออะไร ๆ ของเรา เราพอทุกอย่างแล้ว ไม่พอดังแต่ความบกพร่องของโลกที่เราจะต้องช่วยเหลือ อันนี้เมตตาเมตตาอะไรหุ่มลง ๆ เราก็บอกอย่างนั้น เดียวนี้จึงไม่ค่อยเห็น รถนี้ โถ มันร่อยกว่าคันนะ ของเล่นเมื่อไร ช่วยมาตลอด นี่รถก็เป็นความจำเป็น บางโรงให้ถึงสามคันก็มี

อันนี้แล้วแต่ความจำเป็นนะ เราไม่ใช่ให้แบบชู้ ๆ นะ ไม่ใช่ให้ก็ดี ให้ก็ดี มีเหตุมีผลทุกอย่าง ที่เราออกปฏิบัติต่อโลก เราไม่ได้ทำลุ่มลุ่มห้ำหั่นนะ เพราะฉะนั้นจึงล้าพุดได้เลย ขอให้พี่น้องทั้งหลายไว้ใจได้เลย สำหรับการทำงานของเรา เราไม่มีอะไรจริง ๆ มีแต่ความเมตตาสงสารล้วน ๆ เราพอทุกอย่าง เราไม่เอาอะไรเลย นี่ละที่ช่วยโลกให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วหน้ากัน ว่าเงินเราไม่ได้เข้าจุดคลังหลวงหมดกับเพราะเหตุนี้แหละ มีความจำเป็น วัน ๆ มาอยู่ โอ้ย.แทบทุกวัน มาขอนั้นขอนี่โรงพยาบาล แต่สำหรับที่โกดังเราสำหรับอาหารไว้ให้โรงพยาบาลต่าง ๆ นั้น นาน ๆ จะขาดทีหนึ่งว่า

วันนี้ไม่มีโรงพยาบาลมา ปกติจะมีมาเป็นประจำวัน วันละสองโรงสามโรงนี้เป็นประจำ สี่โรงห้าโรงก็มีน้อย หกเจ็ดโรงแปดโรง บางทีถึงเก้าโรงก็มี จะมีอย่างเก้าโรงก็มีคนเดียว แปดโรงเจ็ดโรงมีห้า หก ส่วนเป็นประจำนี้วันละสองโรง สามโรง สี่โรง อันนี้เป็นประจำ ซ้อมมาไว้เต็มเห็นไหมนั้น เดือนหนึ่งเป็นล้าน ๆ ไม่ใช่เล่น ๆ นะ ของในโกดัง เดือนหนึ่งเป็นล้าน ๆ ไม่ใช่ธรรมดา

แม้แต่ค่าน้ำมัน ที่เติมน้ำมันให้เขา รถทุกคันมาในวัดนี้ เวลาออกไปต้องเติมน้ำมันให้เต็มรถทุกคัน ๆ เลย ไม่ว่าไกลว่าไกล เต็มถึง เหตุที่เราจะรู้เราไม่เคยถาม เพราะการถามเหมือนว่าสิ้นเท่าไรเปลืองเท่าไร ถามอย่างนั้นทำไมได้เราไม่ทำ เราทำด้วยความเมตตาแล้ว ๆ แต่น้ำมันมาสัมผัสปั๊บ อยู่ ๆ เห็นรถบึ่งเข้ามานี่ รถน้ำมัน เขาเรียกถึงสองร้อยลิตรเหวอ เติมรถเข้ามา เขาเอาเข้าใส่โกดัง พอหมดแล้วเขาก็ไปเอามา พอตีวันนั้นนั่งอยู่เห็นรถผ่านเข้ามา มองดูนี่เต็มเลย ถึงน้ำมันเต็มรถเลย เลยถาม เออ.เดือนหนึ่งเราหมดประมาณเท่าไร เราเลยถามมันสัมผัสอันนี้นะ ไปถามอย่างนั้นแหละ เดือนหนึ่งหมดประมาณเท่าไรค่าน้ำมัน ห้าแสนกว่า หนึ่งนะ ฟังซิ เดือนหนึ่งห้าแสนกว่า เพียงค่าน้ำมัน เราถามเฉย ๆ

ถ้าเราถามกลัวได้กลัวเสียกลัวหมดกลัวยัง เราทำไม่ได้นะ เราไม่เคยถาม อะไรหมดไปเท่าไรไม่เคยถาม ถ้าหมดก็บอก อ้าว หมดไป ถ้าไม่มีสิ่งใหม่มา นั้น ไปอย่างนั้นเรื่อย ๆ ที่จะให้หมดด้วยความตระหนี่ถี่เหนียว เราบอกตรง ๆ ว่าเราไม่มี ความตระหนี่นี้พูดได้ชัดเจนเลยว่า ไม่มีเลย ความเมตตาครอบคลุม เพราะฉะนั้น การหมดการยังเท่าไรจึงไม่คำนึงคำนวณ หมดเป็นหมดไปเลย เป็นอย่างนั้น การปฏิบัติต่อชาติบ้านเมืองคราวนี้เราทำอย่างถึงใจทุกอย่าง อย่างที่เราก้าวออกเดินช่วยบ้านช่วยเมือง มีเหตุกระทบหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร เราจะออกสนามเอง ๆ ไม่มีสะทกสะท้าน เพราะเป็นธรรมล้วน ๆ กล้ากับอะไร กลัวกับอะไร ก็เราเป็นธรรมล้วน ๆ แล้ว ความกล้าความกลัวเป็นอีกอย่างหนึ่งเป็นเรื่องของกิเลส อันนี้ไม่ใช่กิเลส เรื่องธรรม จึงไม่มีคำว่า กล้า ว่ากลัว ว่าได้ว่าเสียว่าแพ้ ว่าชนะ เราไม่มี

อย่างที่เราเห็นอยู่เมืองไทยเรานี้ ก็อยู่ในระยะที่เรากำลังช่วยบ้านช่วยเมือง เหตุการณ์ต่าง ๆ มันก็เกิดขึ้นมาทั้งฝ่ายชาติบ้านเมือง ทั้งศาสนา ก็เราเองเป็นผู้ออกสนาม เหตุที่ออกสนามไม่ใช่เราต่อต้านมูทะลุนะ มันหากเข้ามาโดนเรา แน่ะ เมื่อโดนเรา เราเป็นผู้รับผิดชอบในกิจการทั้งหลายเหล่านี้ เราอยู่ได้ยังไง นั้น มันก็ออกรับกันละซิ ก็คิดดูตั้งแต่ชาติบ้านเมืองมา มาโดนกับเราเข้าละซิ หัวใจของคนทั้งชาติรวมอยู่ทั้งหมด เราเป็นผู้รับผิดชอบ เราไม่รับผิดชอบใครจะรับ เมื่อเป็นอย่างนั้น ก็เราละซิ มันก็ออกเท่านั้นละซิ แล้วก็นี่ก็เข้ามาเรื่องศาสนาอีก อันนี้ก็หัวใจของศาสนาเราก็เป็นพระ แน่ะ มันก็

ยิ่งหนัก มันจำเป็นต้องได้ออกอย่างนี้ ถ้าออกตรงไหน ๆ ต้องขาดสะบั้นไปเลย เพราะธรรมไม่มีคำว่ากลัวกลัว มีแต่เหตุผลต้นปลายให้เหมาะสมเท่านั้น อย่างอื่นไม่มีในธรรม

ด้วยเหตุนี้เองเราจึงพูดได้ เช่นอย่างเราออกพูดอย่างนี้นะ คำใดที่เราพูดออกมาแล้วออกวิทย์ ออกทางไหนออกได้เลย ใครมาคัดค้านต้านทาน ให้พูดมาเราจะตอบเอง เราเป็นคนพูดเอง เข้าใจไหม เราไม่ได้แบบอ้อม ๆ แอ้ม ๆ หลอก ๆ ลวง ๆ ประกาศตัมตุนคนนั้น ตัมตุนคนนี้ โจมตีคนนั้นคนนี้ หาความจริงไม่ได้ อย่างนั้นเราไม่มีเรามีแต่ความจริงล้วน ๆ จะหนักจะเบาผิดถูกขนาดไหนจะพูดไปตามหลักความจริง จึงกล้า เวลาพูดออกนั้นแล้ว อ้าว ใครเห็นว่าผิดให้ค้านมา เราเป็นอย่างนั้นนะ นี่ละเราช่วยชาติบ้านเมืองเราช่วยอย่างนี้ เวลานี้ก็มาถึงวาระที่พี่น้องชาวไทยจะพอหายใจได้บ้างแล้ว ให้พากันอุทสาห์พยายาม อย่างไรก็ขอให้ได้ทองคำหนัก ๑๐ ตันเถอะ จะสมชื่อสมนามกับเมืองไทยเราที่รำลือไปทั่วประเทศว่าจะล่มจม กลับฟื้นขึ้นมาได้ทองคำถึง ๑๐ ตัน นี้จะรับกันได้เลย

เราจะเอาอันที่มันจมขึ้นมาเป็นเครื่องประดับความฟื้นฟูชาติไทยของเรา ด้วยทองคำ ๑๐ ตัน ดอลลาร์ไม่ต้องพูดจะตามกันไปตลอดเลย นี่เป็นมหามงคลแก่ชาติไทยของเรา จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายอุทสาห์พยายามหาเกียรติยศชื่อเสียงมากลบที่มันจะจมนั้น ขึ้นด้วยผลรายได้และความเสียสละของพี่น้องชาวไทยจากความรักชาติของเราทั่วหน้ากันนะ ให้ต่างคนต่างอุทสาห์พยายาม

ขอให้เห็นใจหลวงตา เวลานี้หลวงตาได้ช่วยจริง ๆ นะ สละจริง ๆ ถึงขนาดคอขาดไม่เสียชีวิตเลย ฟังซินะ ในชีวิตของหลวงตานี้ก็บอกว่ามีสองหนเท่านั้น บอกแล้วชัดเจน หนแรกก็คือฆ่ากิเลส กิเลสไม่ตายเราต้องตายเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ นั่น นี่ผ่านมาเรียบร้อยแล้ว ทีนี้ก็ขึ้นชาติไทยของเราช่วยชาติไทยเราช่วยให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยคอขาดไปเลย ให้เสียชีวิตไม่มี แล้วที่นี้ผลที่จะได้มาด้วยความเสียสละ ไม่เสียชีวิตจนกระทั่งชีวิตนี้ขอให้แสดงขึ้นมาให้หลวงตาได้เห็นเป็นที่ภาคภูมิใจ ด้วยทองคำ ๑๐ ตัน หลวงตาตายไปแล้วจะไม่ต้องไปนิมนต์พระมาอุสาห์นะ ไปอย่างหายห่วงเลย เวลานี้ห่วงพี่น้องชาวไทยเราเท่านั้น สำหรับหลวงตาเองไม่มีอะไรห่วงเลย พอทุกอย่างแล้วห่วงแต่พี่น้องชาวไทยเรา เพราะฉะนั้นจึงจุตจุตลากันไปอยู่เรื่อย ๆ อย่างนี้ เอ้า.พากันตั้งอกตั้งใจนะ เอาละทีนี้จะให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

[www.luangta.com](http://www.luangta.com)